

ROBERT SCHWARTZ

BÁTOR LELKEK

VALÓBAN MEGTERVEZZÜK SZÜLETÉSÜNK
ELŐTT ÉLETÜNK KIHÍVÁSAIT?

ROBERT SCHWARTZ

BÁTOR LELKEK

VALÓBAN MEGTERVEZZÜK SZÜLETÉSÜNK
ELŐTT ÉLETÜNK KIHÍVÁSAIT?

Leviter

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Robert Schwartz
Courageous Souls – Do We Plan Our Life Challenges Before Birth?
Whispering Winds Press, 2007

© 2007 by Robert Schwartz,
Moreland Hills, Ohio, USA, www.YourSoulsPlan.com. All rights reserved.
Translation rights arranged through Sylvia Hayse Literary Agency, LLC, USA

Fordította: Vallasek Márta
Szerkesztette: Balikó Nándor

Hungarian translation © Vallasek Márta, 2008
Hungarian edition © Book-X-Press Bt., 2009

Megjelent a Sziget Kincse Bt. és a Leviter Kft. közös kiadásában

Leviter Kft.
E-mail: leviter@leviter.hu
www.leviter.hu

Második kiadás, 2015

Minden jog fenntartva!

Jelen könyvet vagy annak részleteit bármely formában reprodukálni
vagy közölni csak a kiadó előzetes engedélyével lehet.

Felelős kiadó: Cserkúthy Balázs

ISBN 978-963-89833-4-3

Ajánlom ezt a könyvet

*Jonnak,
Dorisnak,
Jennifernek,
Penelopénak,
Bobnak,
Sharonnak,
Patnek,
Valerie-nek,
Jasonnek,
Christinának*

*és
szeretteiknek,*

*valamint
családomnak*

*Minden paradigmaváltáskor kifogástalan bizonyítást
nyer a lehetetlen...,
és a hihetetlen természetessé válik.*

Michael Berg rabbi
Becoming Like God

*Védjétek meg a kanyont a viharos szelektől,
és soha nem fogjátok megismerni szépséges formáit.*

Dr. Elisabeth Kubler-Ross

Előszó a magyar kiadáshoz

HOLISZTIKUS MEGKÖZELÍTÉSBN AZ EMBER hármas felépítésű, trichotóm lény: test, lélek és szellem egységéből áll. Érzékszerveivel ugyan csupán fizikai valóját, testi mivoltát képes érzékelni, de a pszichológia és a vallástudományok tanításai szerint finomabb, nem anyagi teste is létezik. Gondolati, érzelmi és akarati késztetési alkotják lelki burkát (asztráltestét), amely egy adott életre szólóan meghatározza személyiségjegyeit, temperamentumát. Születetlen és halhatatlan, isteni öröksége pedig szelleme, éntudatának hordozója – ezen magasabb Énje révén emelkedik ki az ásvány-, növény- és állatvilágból, vagyis ezáltal válik a Teremtés koronájává.

Amikor a magasabb világokból egy szellem a Földre születik (inkarnálódik), magára ölti azokat a burkokat, amelyek a matéria birodalmában létezését lehetővé teszik: a csillagvilág erőiből megszövi asztralitását, és kialakítja fizikai testét is. Ezekbe belekódolja mindazon kihívásokat, megpróbáltatásokat, betegség-hajlamokat, baleseteket, amelyek aztán az adott inkarnáció élettervének megvalósítását segítik – s még ha pillanatnyilag sorscsapásokként éli is meg őket, fontos tudatosítani, hogy azok saját elhatározásának, szellemi szándékainak a következményei, és megfelelő hozzáállással felfedezhető mögöttes üzenetük. A legnagyobb nehézségekről és krízishelyzetekről is elmondható, hogy pozitívan megélve őket, azok mindenképpen az egyén – és adott esetben a nagyobb közösségek, sőt a társadalom egészének – fejlődését szolgáló, előrevivő események.

Ennek felismerése természetesen hatalmas bátorságot igényel – szembe kell nézni a problémákkal, amelyek akár teljes szemlélet- és életmódváltásra kényszeríthetik az embert, közvetlen családját és tágabb környezetét. Ez a könyv olyan emberekről szól, akik elég bátrak voltak e szembenézéshez, s annak a komoly átalakítómunkának az elvégzéséhez, amely sokuknál elvezetett a testi gyógyuláshoz, a lelki béke újbóli megtalálásához.

A szerző „életében értelmet és célt keresve” talált rá a születés előtti életterv felfedezésének útjára, mely alapjaiban változtatja meg a sorsról és a

szenvédésről alkotott felfogásunkat. Ezen tervek ismerete elvezet a szellemi felébredéshez, miáltal szenvedéseinkre többé nem úgy tekintünk, mint értelmetlen kínzásokra, igazságtalan, életünket „feleslegesen” megkeserítő fájdalmakra, hanem lehetőségekre, melyek arra szolgálnak, hogy életfeladatunkat a maga teljességében betölthessük.

Minél többet tudunk meg az élet értelméről, annál jobban megértjük a fontos döntéseket, melyeket meg kell hoznunk. Robert Schwartz kiváló munkát végzett a lehetséges magyarázatok bemutatása terén. Részletekbe menő kutatásának eredményeképpen választ kaphatunk olyan jelentős, nagy horderejű kérdésekre, mint hogy miért vagyunk ezen a világon, miért választottunk bizonyos utakat az életünkben, és hogyan használhatjuk fel fejlődésünk, gyógyulásunk érdekében a lelkünkben megérlelődött tudást itt és most.

Ez a könyv nagyon sok embernek nyújthat segítséget. Akár elfogadja az Olvasó a születés előtti élettervezés lehetőségét, akár nem, a Bátor lelkek mindenképpen az utóbbi évek egyik legszebb, legfelemelőbb és legfontosabb könyve, melyet mindenkinek szeretettel ajánlunk.

A kiadó

Tartalom

Előszó a magyar kiadáshoz	9
Köszönetnyilvánítás	13
Prológus	15
Előszó	17
Bevezető	21
<i>Első fejezet</i> • Születés előtti tervek	29
<i>Második fejezet</i> • Testi betegség	41
Jon	41
Doris	62
<i>Harmadik fejezet</i> • Fogyatékos gyermekek nevelése	83
Jennifer	83
<i>Negyedik fejezet</i> • Süketen és vakon	101
Penelope	101
Bob	118
<i>Ötödik fejezet</i> • Kábítószer és alkoholizmus	139
Sharon	140
Pat	160
<i>Hatodik fejezet</i> • Szeretteink halála	187
Valerie	187
<i>Hetedik fejezet</i> • Balesetek	219
Jason	219
Christina	242
<i>Nyolcadik fejezet</i> • Következtetések	275
Epilógus	279
Az olvasóhoz	281

A médiumokhoz és spiritisztákhoz	281
„A” függelék – Bátor lelkek	283
„B” függelék – Médiumok és spiritiszták	284

Köszönetnyilvánítás

ELŐSZÖR IS AZOKNAK mondok szívből jövő köszönetet, akik megosztották velem életük történetét. Nélkülük soha nem jött volna létre ez a könyv. Bátorság és nagylelkűség kell ahhoz, hogy valaki az egész világnak elmondja mindazt, amit megélt. Minden elismerésem az önöké azért, hogy olyan készségesen beszéltek életük nehéz kihívásairól. Sokat tanultam önöktől.

Köszönöm Deb DeBarinak, Glenna Dietrichnek, Corbie Mitleidnek és Staci Wellsnek, hogy időt és energiát szántak rám, és tehetségükkel segítettek eme vállalkozásomat. Nincs szó, ami igazán ki tudná fejezni hálámat. Az önök együttérzése és érzékenysége hatással volt mindazok életére, akikkel beszélgettünk, és természetesen az enyémmre is. Öröm és büszkeség volt számomra, hogy együtt dolgozhattunk.

Köszönöm Marilu Wilson Peñának a csodálatos szeánszokat, a nagylelkűségét és a meleg bátorítást, Judy Goodmannek pedig azt, hogy megosztotta velem tudását és meglátásait.

Carol Bergmann barátsága, szívélyes, soha nem szűnő támogatása többet jelentett számomra, mint gondolná. Köszönöm neki, hogy ott volt. Köszönöm, hogy törődött velem.

Köszönöm Sue Mann-nek a kiváló, aprólékos kiadói munkát, Jared McDanielnek a szép borítót, Jill Ronsley-nak a tördelést, Edna Van Baulennek pedig azt, hogy olvashatóan jegyzetelte le a szeánszokon elhangzottakat, és lelkesen segítette munkámat.

Köszönettel tartozom továbbá sok más munkatársamnak, köztük Katelyn Danielsnek, Marissa Milagrónak, Kathy Longnak, az Ashland Writers Group tagjainak (különösen Beth Hyjeknek azért a sok időért, amit rám áldozott), valamint Ellen és Doug Falknernek.

Végül köszönetet mondok a vezetőknek, az angyaloknak, a tanítóknak és a többi szellemlénynek, akik megvilágították az utamat. Hálásan köszö-

nöm a bölcsességet és a szeretetet, amit tőlük kaptam. Ennek a könyvnek a létrehozása igazi csapatmunka és csodálatos utazás volt. Köszönöm, hogy velem tartottak.

Prológus

CHRISTINA HÚSZÉVESEN GYAKORNOKKÉNT DOLGOZOTT a kaliforniai Claremont városában levő Pomona College politikatudományok tanszékén, az adminisztráción. 1969. február 25-én lement az alsori postaládához, hogy felvigye a főnöke aznapi leveleit. Amint felmarkolta a küldeményeket, az egyik csomag felrobbant. A detonáció ereje átrepítette a lányt a helyiség túlsó felébe. Por és korom kavargott a levegőben, a feje körül kétméteres deszkadarabok csapódtak a betonfalhoz. Az arca megégett, átmenetileg megvakult. A robbanás leszakította jobb kezének két ujját, és mindkét dobhártyája beszakadt.

Christina mindezt megtervezte a születése előtt.

És azt is tudja, hogy miért.

Előszó

2003 MÁJUSÁBAN független marketing- és kommunikációs tanácsadóként dolgoztam, de nem sok örömet találtam a munkámban. Volt ugyan néhány részterület, amivel szívesen foglalkoztam, de igazi, mély elégedettséget sohasem éreztem. Gyakran gondoltam arra, hogy az ügyfeleim aligha vennék észre, ha eltűnnék a Föld színéről. Egyszerűen keresnének maguknak egy másik tanácsadót, és kész. Elégedetlenségemnek azonban volt egy sokkal fontosabb oka: úgy éreztem, életemmel nem igazán sikerül kifejezmem egyedülálló szellemi valómat. Spirituális beállítottságú, bár nem vallásos emberként arra vágytam, hogy hozzáadhassak valamit a világhoz, valamit, amit csak én tudok adni. Csakhogy fogalmam sem volt, mi lehetne az.

Értelmet és célt keresve bebarangoltam minden ismert utat, amíg csak el nem tévedtem. Ám ekkor támadt egy ötletem: mi lenne, ha egy médiumhoz fordulnék tanácsért? Mindig is erősen hittem Istenben, de – amennyire vissza tudtam emlékezni – soha nem volt részem közvetlen metafizikai élményben. Úgy éreztem, nincs veszténivalóm. Körülnéztem egy kicsit, és kiválasztottam valakit, aki szimpatikusnak tűnt.

Az első találkozóra 2003. május 7-én került sor. Pontosan emlékszem a dátumra, mert azon a napon megváltozott az életem. Nagyon keveset mondtam magamról a médiumnak, csak a legáltalánosabb formában vázoltam fel életem körülményeit. Ő elmagyarázta nekem, hogy minden embernek vannak vezetői a szellemvilágban – fizikai testet nem öltött lények, akikkel együtt tervezzük meg az életünket, még a születésünk előtt.

A médiumon keresztül kapcsolatba léphettem saját vezetőimmel. Mindent tudtak rólam! Nemcsak a tetteimet ismerték, de a gondolataimat és az érzéseimet is. Például felidéztek egy öt évvel korábbi fohászomat. Akkoriban nagyon nehéznek éreztem az életem, és így imádkoztam: „Uram, nem bírom egyedül. Kérlek, küldj nekem segítséget!” „Az imádságod meghall-

gattatott” – közölték velem szellemi vezetőim, és elmondták, milyen sok nem fizikai jellegű segítséget kaptam. Megdöbbentő volt.

Nagyon szerettem volna megérteni, hogy miért kellett szenvednem, és tovább faggattam vezetőimet azokról a fontosabb kihívásokról, amelyekkel szembesülnöm kellett. Elmagyarázták, hogy azokat a nehézségeket mind én magam terveztem meg, még a születésem előtt. A cél nem a szenvedés volt, hanem az általa elérhető lelki fejlődés. Ez az értesülés nagyon meg rázott. A tudatom mit sem sejtett mindebből, mégis ösztönösen éreztem, hogy igazat mondanak.

A médiummal töltött idő szellemi ébredésem ideje volt, bár ennek akkor még nem voltam tudatában, és csak később értettem meg, hogy ez a felébredés tulajdonképpen emlékezés volt. Emlékezés arra, hogy ki vagyok valójában – úgy is, mint halhatatlan szellemi lény –, és még közelebről: mi az, amit itt a Földön előzetes terveim alapján tennem kell.

Miközben egyetlen pillanatra sem feledkeztem meg arról, amit szellemi vezetőimtől hallottam, néhány hétig még ugyanúgy éltem, mint korábban. Nem tudtam mihez kezdeni azzal, amit mondtak. Egyik délután aztán abahagytam a munkát, és sétára indultam. És ez alkalommal olyan élményben volt részem, amely a médiumnál töltött időnél is mélyebb hatással volt rám. Hirtelen hatalmas, feltétlen szeretetet éreztem mindenki iránt, akit csak megpillantottam! Nincs szó, amellyel megfelelő módon leírhatnám ezt a felemelő érzést. Soha életemben nem éreztem ilyen erős és mély szeretetet, el sem tudtam képzelni, hogy lehetséges így szeretni. Mindenki iránt tiszta, határtalan szeretetet éreztem: a babakocsit tologató anyuka, az utasra várakozó taxisofőr, a sarkon ugránczó gyerekek, vagy épp a borbély iránt, aki üzletének üvegablaka mögött hajat nyírt.

Soha nem hallottam még ilyen élményről, mégis ösztönösen tudtam, hogy mi történik velem: erős, közvetlen kapcsolatba kerültem magasabb énemmel. Szellemem így szólt hozzám: „Ez a szeretet te magad vagy!” Úgy hiszem, azért ajándékozott meg ezzel az élménnyel, hogy legyen miből erőt merítenem ahhoz a munkához, amibe ezt követően hamarosan belefogtam.

Megszállottan kezdtem olvasni mindent, amit csak a spiritualitásról és a metafizikáról találtam, és olvasás közben gyakran eszembe jutott mindaz, amit a születés előtt eltervezett életről megtudtam. Egész életemben úgy tekintettem a bajaimra, mint értelmetlen szenvedések forrásaira, amelyek

véletlenszerűen és önkényesen jelentkeztek. Ha tudtam volna, hogy én magam terveztem meg őket, rájöhettek volna, hogy nagyon is megvolt a céljuk, és már maga ez a felismerés is könnyebbé tette volna elviselésüket. Hát még ha azt is tudtam volna, hogy miért szőttem őket bele az életembe! Akkor képes lettem volna tudatosan megtanulni a leckét, amire tanítani akartak. Félelem, harag, neheztelés, vádaskodás és önsajnálát helyett odafigyelhettem volna lelki fejlődésemre, és lehet, hogy még hálás is lettem volna azokért a szenvedésekért.

A tanulásnak és a belső felfedezéseknek ebben az időszakában találkoztam egy asszonnyal, aki képes kapcsolatba lépni a szellemével, és aki beleegyezett abba, hogy beszéljek vele a születés előtti élettervezésről. Fogalmam sem volt, hogyan történnek az ilyen dolgok, ezért nagyon megdöbbenem, amikor az asszony transzba esett, majd rajta keresztül egy egészen más tudatossági szinten lévő lény szólalt meg. Őt alkalommal, összesen tizenöt órán keresztül beszélgettem ezzel a felsőbb lénnel. Hihetetlenül izgalmas volt. Találkozóink során beigazolódott, és ki is bővült mindaz, amit olvastam és tanultam. A szellem részletesen közölt velem mindent az asszony saját, születése előtti élettervezéséről. Elmondta, hogy sokféle kihívás szóba került, és azt is, hogy milyen okok miatt döntöttek épp azok mellett, amelyek végül is megvalósultak.

Ez alkalommal közvetlen bizonyítást nyert az a jelenség, amelynek csak nagyon kevés ember van tudatában. Életem szenvedései nemcsak érzékenyvé tettek másokéi iránt, de erőteljes ösztönzést is jelentettek arra, hogy e szenvedéseket enyhíteni próbáljam. Boldoggá tett a gondolat, hogy ha az emberek tudni fognak arról, hogy életüket ők maguk már a születésük előtt megtervezték, akkor ez a felismerés meghozhatja számukra a gyógyulást. Tudtam, hogy mindaz, amit felfedeztem, enyhíteni fogja mások szenvedéseit is, mert azok végre célt és értelmet nyernek. Elhatároztam hát, hogy írok egy könyvet, és mindenkivel megosztom e nagy horderejű felismerést.

Lelkesen indultam volna el új utamon, ha nem bizonytalanodtam volna el rögtön attól, hogy érdemes-e elhagyni a régit. Igaz, nem sok örömet adott, de legalább ismerős és kényelmes volt. Mégis, a munka jelentősége, és az, hogy végre alkalmam nyílt arra, hogy a magam egyedi módján szolgáljam a világot, ösztökélt – nem, igazából rákényszerített – arra, hogy

elinduljak. Segítségemre volt továbbá az a meggyőződés, hogy tudásomat a magasabb énemmel való közvetlen találkozásom során szereztem.

Kezdetben azt hittem, hogy most, ebben az életemben döntöttem könyvem megírása mellett. Az igazság azonban az, hogy csupán eszembe jutott az egyik, még születésem előtt hozott elhatározásom. Miközben jó néhány, tehetséggel megáldott médiummal beszélgettem, olyanokkal, akik képesek kapcsolatba lépni a szellemi világokkal, rá kellett jönnöm, nemcsak azt terveztem el, hogy majdan megírom ezt a könyvet, de azt is, hogy megismerkedem legalább egyvel azon emberek közül, akiknek a történetét ezen az oldalakon elmesélem. Az anyaggyűjtés során, a tucatnyi szeánszon számos bölcs szellemi lényvel volt alkalmam konzultálni a születés előtti élettervezés menetéről általában. Könyvemben a tőlük tanultakat igyekszem megosztani önökkel.

Most már tudom, hogy életem egyik-másik buktatóját azért terveztem el, hogy magam is végigjárjam azt az utat, amelyen néhány olvasóm is járhat. Velem is előfordult, hogy áldozatnak tekintettem magam, és másokat hibáztattam azokért a „rossz” dolgokért, amelyek történtek velem. Életem kihívásait értelmetlen, üres szenvedéseknek fogtam fel, és szégyelltem magam azért, hogy nem szálltam harcba velük kellő erővel. Mióta tudom, hogy életünket születésünk előtt megtervezzük, azt is tudom, hogy gondjainkra-bajainkra más szemszögből is nézhetünk. Megírtam hát Bátor lelkek című könyvemet, hogy megtanítsam általa mindazt, aminek a megtanulására nekem magamnak is olyan nagy szükségem volt.

Nagyon sok merészség kell ahhoz, hogy megvalósítsuk születésünk előtt felvázolt terveinket. Nincs nagyobb vágyam és forróbb óhajom annál, mint hogy önök felismerjék magukban azt a hatalmas bátorságot, amellyel mindennapjaikat élik, midőn minden egyes lélegzetvételükkel azon elhatározásukat erősítik meg, hogy szembenéznek életük kihívásaival, és tanulnak belőlük. E felismerés révén rálehetnek valódi énjükre.

Bevezető

MIKÖZBEN AZT KUTATTAM, hogyan tervezzük meg életünket a születésünk előtt, alkalmam nyílt arra, hogy együtt dolgozzam négy különösen tehetséges médiummal, akik képesek voltak kapcsolatba lépni a felsőbb erőkkel. Munkánk során több tucatnyi személytől kaptunk információt a testet öltésük előtti életterveikről. Közülük tíznek a történetét beszélem el ebben a könyvben. Bevezetőmben elmagyarázom, hogyan találtam rájuk, s hogyan kutattam a médiumokkal együtt a születésük előtti életterveiket. Szó lesz továbbá arról, hogyan válik valaki médiummá, s miként is működik a szellemvilág üzeneteinek közvetítése. Az első fejezetben aztán a születés előtti élettervezés fogalmi alapjait is ismertetem, vagyis azt, hogy mi mint szellemi lények miért döntünk úgy, hogy testet akarunk öltetni, és meg akarjuk tapasztalni mindazt, amit elterveztünk.

Az interjúalanyok megtalálása

A kereséshez az internetet hívtam segítségül: hirdetésekkel adtam fel különböző közösségi oldalakon. Néha kifejezetten olyan személyeket kerestem, akik tudatában voltak annak, vagy legalábbis elképzelhetőnek tartották, hogy a születés előtti életterv valóban létezik. Máskor olyanok iránt érdeklődtem, akik képesek voltak életük eseményeit metafizikai kontextusba helyezni. Időnként pedig azokkal kerestem a kapcsolatot, akik beszélgetni szerettek volna a problémáik hátterében megbúvó spirituális tartalomról. A jelentkezők tapasztalatait és származását illetően mindig kerestem a változatosságot és az egyensúlyt. Interjúalanyaim általában azt mondták, azért jelentkeztek, mert segíteni szeretnének hasonló kihívásokkal küzdő embertársaiknak. A tíz személy közül, akiket végül is kiválasztottam, három álnevet használt, de valamennyien hozzájárultak ahhoz, hogy e-mail címüket közöljük – ezek az „A” *függelékben* találhatóak.

A tíz interjúalanyból nyolc élete kihívásait alapvető tapasztalatokként tervezte el, ami azt jelenti, hogy ezek az erőpróbák szerepeltek az eredeti, születés előtti terveikben, és az illetők tudatában voltak annak, hogy ezeknek meg kell majd történniük. Egyikük (Doris – lásd a második fejezetben) élete kihívását másodlagos tapasztalatként tervezte meg, vagyis annak felmerülése attól függött, miként éli majd meg az elsődleges kihívást. S végül a tizedik személy (Bob – lásd a negyedik fejezetben) egészen másként tervezte meg az életét, de a születése közben történt váratlan esemény arra készítette, hogy lélekben új élettervet készítsen. Nagyon sok születés előtti élettervet tanulmányoztam, és közülük csak e kettő volt olyan, amelyben az élet alapvető kihívását nem elsődleges tapasztalatként tervezték meg. Azért közlöm őket, mert jól illusztrálják azt, aminek szellemi szinten még tudatában vagyunk, nevezetesen hogy a személyiségfejlődés útja nem mindig egyenes, és olykor bizony ki is használjuk az esetleges elágazásokat.

A történeteket olvasva bizonyára önökben is felmerül majd a kérdés, vajon önök is megtervezték-e életük kihívásait. Nos, kutatásaim alapján azt mondhatom, életünk sorsfordító eseményeinek jelentős részét magunk választottuk. Általában igaz, hogy minél jelentősebb egy próbatétel, annál valószínűbb, hogy már a születésünk előtt elterveztük. Ha életünk valamely eseménye arra készítet, hogy eltűnjünk azon, vajon nem terveztük-e meg már a születésünk előtt, akkor nagyon valószínű, hogy bizony megterveztük. Mindazonáltal fontos kivételt képeznek azok az élmények, amelyekkel kapcsolatban intuíciónk azt súgja, hogy kerüljük el őket. Ezeket a belső „vészjelzéseket” mindig komolyan kell vennünk, mert ha nem, olyan tapasztalatok várnak ránk, amelyek eredeti élettervünkben nem szerepeltek.

Nem azt akarom bizonyítani, hogy életünk minden kihívását – akár mint nagyon valószínűt, akár mint esetlegesen lehetségest – előre megtervezzük. Amikor testet öltünk, egyben szabad akaratot is kapunk, és ezt arra is használhatjuk, hogy olyan kihívásokat hozzunk létre, amelyek nem szerepeltek a születés előtti terveinkben. A kulcsszó: *létrehozni*. Hiszek abban, hogy mindannak, amit megtapasztalunk, mi magunk vagyunk a teremtői. Az élettervünkben eredetileg nem szereplő tapasztalatokat energetikailag azért vonzzuk magunkhoz, mert szükségünk van a bennük rejlő bölcsességre. (És ebben az esetben intuíciónk nem is tart vissza.) Lelki fejlődésünket tapasztalatainknak köszönhetjük, akár előre megtervezettek voltak, akár nem. Éppen ezért ez a könyv elsősorban abban segíti majd az olvasót, hogy

rájöjjön, *miért* szótt bele bizonyos eseményeket az élettervébe, nem pedig abban, hogy eldöntse, vajon *tényleg* beleszótt-e őket, vagy sem.

A *miért* kérdése az, amire oda kell figyelnünk hát, miközben az itt következő igaz történeteket olvassuk mások születés előtti életterveiről. Ezekben önök ráismerhetnek a sajátjaikra. Azt ajánlom azonban, hogy ne csak azokra az elbeszélésekre szorítkozzanak, amelyek hasonlóságot mutatnak az önök vagy a szeretteik életében adódó kihívásokkal. Még akkor sem, ha éppen igen nehéz gondokkal küzdenek. Bár a kihívások lehetnek nagyon különbözőek, de az általuk megtanított lecke, a bennük rejlő fejlesztő erő ettől még lehet nagyon is hasonló. Azok történeteiben, akiknek az élete első pillantásra nagyon különbözik az önökétől, rálelhetnek a tulajdon, még szellemként megfogalmazott *motivációikra*.

A történetek

Mindegyik történet egy interjúval kezdődik, amelyben beszélgetőpartneremmel életének egy bizonyos kihívására összpontosítunk. Figyelmesen olvassák el ezeket az interjúkat. Gyakran találni bennük ugyanis olyan részleteket, amelyek eleinte a megtapasztalt kihívás szempontjából nem látszanak fontosnak, később azonban, a médiumokkal történt ülések során kiderült: lényeges szerepet játszanak abban, hogy tökéletesen megérthessük a kihívás célját. Nem közlök teljes élettörténeteket, így interjúalanyaim életének nagy részére nem találnak utalást.

Annak érdekében, hogy könyvem minél több olvasónak segítségét nyújthasson, igyekeztem hétköznapi problémahelyzeteket bemutatni, ezért a különböző fejezetek különböző kihívástípusokat tartalmaznak. Bizonyos szempontból a történetek egymásra épülnek, s az első fejezetekben olyan alapvető metafizikai ismereteket is találnak, amelyeknek segítségével jobban megközelíthetik majd a későbbi történeteket. Ezért arra kérem önöket, hogy a fejezetek sorrendjében olvassák a könyvet.

Sok médiummal és spiritisztával dolgoztam együtt, közülük a könyvemben bemutatott négy embert – Deb DeBarit, Glenna Dietrichet, Corbie Mitleidet és Staci Wellst – tartom a legtehetségesebbnek. Valamennyien több ezer szeánszt vezettek életükben. (Elérhetőségüket a „B” *függelékben* találhatják.) Jómagam személyesen is megtapasztalhattam képességeiket. A szeánszok alkalmával olyan részleteket mondtak el az életemről, amelye-

ket sehonnan sem ismerhettek, és ha mégis tudták, az csakis különleges képességeikkel magyarázható. Négyüknek négyféle képessége van. Amint azt Corbie elmagyarázta nekem, a médiumok is olyanok, mint az egyetemi tanárok: mindegyiknek megvan a maga szakterülete. Egy egyetemi koktélpartin senki sem fog a biológiai professzorának szociológiai kérdéseket feltenni, és nem fogja a matematikai egyenletek kérdését az angol nyelv és irodalom tanszék szakértőivel boncolgatni. Mindegyikük szaktudását elismerjük, és megbecsüljük azt, amit ki-ki a maga szakterületén nyújtani tud.

Az interjúkat a médiumokkal tartott egy vagy két ülés követi. Megmondtam az interjúalanyaimnak, hogy először azt fogom kérdezni a médiumtól: „Ezt a kihívást már a születés előtt eltervezték? Ha igen, akkor miért?” Valamennyien egyetértettek abban, hogy ez a kérdés szilárd kiindulópontként szolgálhat – a további vizsgálódások azután az erre adott válaszokból bontakoztak ki. Azt is megengedték, hogy az ülések során időnként vagy akár mindvégig én tegyem fel a kérdéseket.

Általában olyankor, amikor Staci Wells médium nem maga vezette a fő beszélgetést, arra kértem őt és szellemi vezetőjét, hogy tartsunk egy kiegészítő ülést. Ennek három fő funkciója volt. Először is újabb bizonyítékot szolgáltatott arra nézve, hogy az éppen tárgyalt életkihívás valóban megtervezett volt-e. Másodszor: további információkkal szolgált magáról a tervezésről. Végül pedig mivel Staci különleges képességével látja és hallja, ahogyan a születésünk előtt elkészítettük életünk tervét, ezért minden egyes alkalommal – akár elsődleges, akár kiegészítő ülésről volt szó – *konkrét párbeszédeket* idézett. Csodálatos élmény volt ily módon bepillantani a fizikain túli világba, s szembesülni a szellemünk által táplált reményekkel, érzésekkel és motivációkkal. Amint látni fogják, ezek a beszélgetések kizárólag az életkihívások megtervezésére szorítkoztak – nem mintha a szellem nem tervezné meg eljövendő élete más aspektusait is, azonban Staci meg én arra kértük az ő szellemi vezetőjét, hogy csakis a tárgyhoz tartozó dolgokat mutassa meg nekünk. Interjúalanyaim csak az elsődleges üléseken vettek részt, a kiegészítő beszélgetéseket mindig az illető személy beleegyezésével tartottuk. Az ülések előtt közöltem Stacivel az illető nevét és születési dátumát, mert szellemi vezetőjének szüksége volt ezekre az adatokra ahhoz, hogy a személlyel kapcsolatos információkhoz hozzáférjen.

A Staci által végighallgatott, születés előtti élettervkészítések alkalmával a szellemek egyes szám első személyben beszéltek önmagukról, viszont

két alkalommal is előfordult – olyan szeánszokon, amelyeket nem Staci vezetett –, hogy a szellem, amikor magáról beszélt, azt mondta: „mi”. Staci szellemi vezetője elmagyarázta, hogy azok a szellemek, amelyek az „én” szót használták, csakis arra az egy életre összpontosítottak, amelyet éppen megterveztek, míg azok, amelyek többes számban, „mi”-ként beszéltek önmagukról, több korábbi megtestesülésükre utaltak.

A médiumokkal folytatott szeánszok bemutatása után minden egyes történet a hozzájuk fűzött magyarázataimmal zárul. Megírásuk alkalmával a születés előtti életút megtervezésével kapcsolatos és a metafizika területén végzett tanulmányaimra támaszkodtam, valamint arra a sok-sok beszélgetésre, amelyeket nem fizikai lényekkel – szellemi vezetőkkel és angyalokkal – folytattam.

Mivel mind a személyes interjúk, mind pedig a médiumokkal folytatott szeánszok leírásában a közérthetőség volt a legfontosabb szempont, szükség esetén az esetlegesen előforduló nyelvhelyességi hibák javításra kerültek.

Médiumok és spiritiszták

A médiumok és spiritiszták többféleképpen jutnak információhoz. A *tisztánhallók* hallják a nem fizikai lények – közkeletű szóval élve: *a szellemek* – gondolatait. Az illető úgy „hangolódik rá” egy szellemi entitásra, ahogyan mi az állomáskereső gombját csavargatjuk a rádión. Minden adó más hullámhosszon található, akárcsak azok a lények, akikkel ők beszélni akarnak. Ilyenkor valódi telepatikus kapcsolat jön létre. Ha a médium vagy a spiritiszta *tisztánérző*, akkor érzékeln tudja mások érzelmeit. A *tisztánlátó* valóban lát olyan dolgokat, amik a múltban történtek, vagy a jövőben fognak megtörténni, míg a *tisztántudó* olyan belső tudásra képes szert tenni, ami gyakran megérzés formájában jelentkezik nála. A szellemi üzeneteket csatornáként továbbítani képes emberek tudják, hogyan kell „félreállniuk” azért, hogy egy másik entitás közvetlenül megszólalhasson rajtuk keresztül. Deb, Glenna, Corbie és Staci a fent felsorolt képességek kombinációival rendelkeznek, így valóban értékes információkkal szolgálhattak interjúalanyaim születésük előtti életterveiről.

Bizonyos szavak különleges értelmet nyernek olyankor, amikor médiumok használják őket. Amikor azt mondják: „fogom”, „érzekelem” vagy „érezem”, akkor valószínűleg arról van szó, hogy éppen információhoz jutnak

valamelyik pszichikus csatornájukon keresztül. Persze egyszerű emberek is gyakran mondják: „úgy érzem, hogy...”, de ilyenkor tulajdonképpen csak el akarják mondani a véleményüket valamivel kapcsolatban. A médiumok azonban, amikor az *érezem* szót használják, valami olyasmire utalnak, aminek az érzékeléséhez nem elég az öt érzékszerv.

A spirituális adottságokkal megáldott közvetítők sokféle entitással állnak kapcsolatban, többek között a szellemi vezetőkkel is. Ezek olyan magasan fejlett, nem fizikai entitások, akik a legtöbb esetben – de nem kötelező módon – már több fizikai megtestesülésen vannak túl. Az inkarnációik során egyre bölcsőbbekké váltak, így most képesek segítséget nyújtani nekünk, fizikai síkon létezőknek. Szellemi vezetőnk ugyanolyan módon szól hozzánk, mint a lelkünk: inspiráció és érzések útján, intuitív gondolatok sugalmazása révén. Amikor úgymond „zsigerből” érzünk valamit, vagy „egyszerűen tudjuk”, hogy valami így vagy úgy van, bizonyosak lehetünk benne, hogy vagy szellemi vezetőnk, vagy magasabb énünk szól hozzánk. Jó példa erre annak az embernek az esete, aki az utolsó pillanatban úgy dönt, hogy nem száll fel a repülőre, mert „olyan rossz érzése támadt”. A gép csakugyan lezuhan, sokan meghalnak, de ő életben marad, hála a „megérezésének”. A szellemi vezetők, akik jól ismerik az élettervünket – ezáltal azt is, hogy szerepel-e benne a repülőszerencsétlenség, vagy sem –, képesek ily módon befolyásolni minket. Ahogy mondani szokás: a szellem súg nekünk. A meditáció igen jó eszköz arra, hogy elcsendesítsük vele a tudatunkat, s képesek legyünk meghallani ezeket az üzeneteket. Gyakorlott meditálók valóban hallják, ahogyan a nem fizikai természetű energiák – elbeszéléseik szerint a szél zúgására emlékeztető süvöltéssel – végigáramlanak a testükön.

A tervező szellem

Születésünk előtt több, részletekbe menő beszélgetést folytatunk szellemi vezetőnkkel, és azokkal a szellemekkel, akikkel majd megosztjuk életünket. Megbeszéljük velük azokat a leckéket, amelyeket életünk során el akarunk sajátítani, és azt is, hogy ez milyen módon történjen. Olyankor, amikor Staci számára hozzáférhetővé válnak ezek a beszélgetések és a helyszínük is, nagyon hétköznapi dolgokat lát: egy szobát, amelyben az inkarnációra készülődő lelkek összegyűlnek és beszélgetnek, illetve egy ebből nyíló kisebb helyiséget, ahonnan a szellemi vezetők figyelmesen hallgatják a megbeszél-

léseket, de csak akkor avatkoznak közbe, ha a tanácsukat kérik. Rendszerint egy fekete-fehér „sakktabla” vagy „folyamatábra” is látható, amelyen az éppen megtervezendő élet „mi lesz, ha” jeleneteit modellezzik. A sakktabla egyes négyzetei a személy életének különböző fejlődési szintjeit képviselik.

A Stacivel való együttműködésem kezdetén azt hittem, hogy ezeket a képeket az ő szellemi vezetője sugallja neki azért, hogy megközelíthetővé tegye számára az emberi ésszel felfoghatatlant. De tévedtem. Vezetője később értésemre adta, hogy a Staci által látott dolgok valóságosak. Elmagyarázta, hogy abban a nem fizikai valóságban a gondolatnak a szó legszorosabb értelmében véve teremtő ereje van. Azok, akiket valamilyen formában érint egy bizonyos életnek az eltervezése, megegyeznek abban, hogy ez hol és milyen eszközökkel fog megtörténni. Ez a közös megegyezés azután mint gondolat megteremti mindazt, amit Staci lát.

Az egyik ülés alkalmával Staci a következőképpen számolt be arról a helyről, ahol a szellemek az életterv elkészítésére összegyűltek:

„Az épület nyolcemeletes, mindegyik szinten nyolc szoba van. A szellem azt mondja, azért, mert a nyolc karmikus szám, a sors száma. Az épületet a nyolcas rezgésére hangolták, hogy minél jobban szolgálhassa azokat a célokat, amelyekre szánták.

Ez az épület egyike azon nyolcnak, amelyek egy virág szirmaihoz hasonló módon, kör alakban helyezkednek el. Az épületek négyszögletűek, mindegyik nyolcemeletes, és mindegyik emeleten nyolc szoba van. Azt mondják nekem, odaát tizenkét ilyen épüle csoport van, s a legtöbbjüket arra használják, hogy bennük a Földre készülődő szellemek életét megtervezzék. Azt mondják, sok szellem ragaszkodik ahhoz, hogy minden alkalommal ugyanabba az épületbe, ugyanarra az emeletre és ugyanabba a szobába térjen vissza. Ez egyrészt nyugalmat és biztonságot ad nekik, másrészt azon a helyen jobban átérzik, mennyit fejlődtek az éppen maguk mögött hagyott életidőben, valamint két földi élet között, a köztes létben.”

Amikor Staci szellemi vezetője ellátja őt a születés előtti élettervekkel kapcsolatos információkkal, tulajdonképpen az Akasha-krónikából merít, ám bár szívesebben használja az „Életek könyve” kifejezést. Ez a „könyv” tartalmazza minden élményünket, cselekedetünket, szavunkat és gondolatunkat. A médiumok az Akasha-krónikába pillantva képesek elmondani

klienseiknek, hogy mit tettek előző életeikben. Ezt használta a híres amerikai médium, Edgar Cayce is, aki sok ezer szeánszt vezetett.

A médiumok látják a szellemeket, beszélgetnek velük, és gyakran férfikként vagy nőkként utalnak rájuk. E lények azonban valójában a férfi és a női energiák kombinációi. Amikor Deb felidézi valamelyik interjúalany „halott” szerettét, és az olyan alakban jelenik meg előtte, amilyen életében volt, az azért történik, mert az illető szellem ezt így akarta. Amikor Staci egy születés előtti életerv-megbeszélésen férfi vagy női szellemet lát, az azért van így, mert az illető lény éppen megalkotja – úgy is mondhatnánk, hogy felpróbálja – eljövendő élete energetikai burkait, vagy ahogyan Staci és vezetője mondják: „személyiségének öltözékét”. Ugyanez a helyzet akkor is, amikor a szellemi vezető ölt magára férfi vagy női alakot. A vezetők mindkét nem energifajtajával rendelkeznek, de előfordulhat, hogy valamelyikkel jobban tudnak azonosulni, ezért szívesebben jelennek meg abban a formában.

Az életervek megbeszélése során a szellemek egészen modern kifejezéseket használnak. Egy szeánsz alkalmával megkérdeztem Staci vezetőjét, hogy csakugyan használta-e az *önbecsülés* kifejezést, vagy ez volt az a szó, amelyet az adott esetben Staci tudata mint legalkalmasabbat kiválasztott. A szellem biztosított arról, hogy valóban ezt a szót használta. Máskor a szellemi vezetők vagy más, nem fizikai lények beszéd közben semmibe vették a nyelvtani szabályokat. Amint azt Staci vezetője mondta: „A mi beszédünket nem mindig találnátok nyelvtani szempontból tökéletesnek.”

A médiumokon és spiritisztákon keresztül ma már megközelíthetővé vált számunkra az a szellemvilág, ahol eljövendő életünket megtervezzük, és ahová visszatérünk, miután utunkat bejártuk. A szellemi vezetők földi hasonmásai ők, együtt érző, érzékeny, élesszemű útkeresők, akik elvezetnek minket abba a másik világba.

Születés előtti tervek

AZ AZ ELKÉPZELÉS, hogy születésünk előtt megtervezzük az egész életünket, bizony elég hihetetlennek tűnik, különösen ha életünk fájdalmas eseményeire gondolunk. Magam is így voltam ezzel. E lehetőséggel szembesülve új, a korábitól gyökeresen eltérő módon tekintünk a világra és benne saját szerepünkre. Minél megrázóbb eseményről van szó, annál nehezebben fogadjuk el, hogy azt magunk szőttük bele az életünkbe. Számomra is csak lassan jött el a megértés, az elfogadás és végül az azonosulás érzése akkor, amikor életem legfájdalmasabb élményeit vettem számba. Mégis, ezen az úton haladva éreztem, hogyan gyógyulnak be régi sebeim. A lelkemben felgyúlt harag és neheztelés átadta helyét a béke és az öröm érzésének. Felnyílt a szemem az élet olyan szépségeire, amelyeket korábban észre sem vettem.

Könyvemem nem azzal a céllal írtam, hogy tüzzel-vassal meggyőzzem önöket a születés előtti élettervezés abszolút igazságáról, inkább csak segíteni szeretnék azzal, hogy megismertetek önökkel egy elképzelést, amely nekem magamnak igen sokat segített. Csak arra kérem önöket: gondolkodjanak el azon, hogy amit itt olvasnak, az valóban lehetséges, mert akkor már hasznát vehetik, még ha nem is hisznek benne feltétlenül. Elég, ha eltűnődnek: „Hátha! Lehetséges, hogy valóban, már a születésem előtt elterveztem ezt az eseményt? De miért tettem volna?” Aki felteszi magának ezeket a kérdéseket, ezáltal új perspektívába helyezi élete kihívásait, és elindul az önmegismerés útján. Ezen az úton pedig nincs szükség különleges metafizikai vagy szellemtudományi ismeretekre, csak arra, hogy lelkiekben és bölcsességben gazdagodni akarjon az ember.

A következő oldalakon tíz bátor ember történetét olvashatják. Megtudják majd, milyen életterveket készítettek maguknak és miért éppen

olyanokat. A születés előtti élettervezés megértésének a folyamata hasonló ahhoz, ahogyan egy szobrot szemügyre veszünk. Amikor egy műalkotást a maga teljes szépségében meg akarunk csodálni, körüljárjuk, meg-megállunk egyik-másik különlegesen tetszetős részletnél, amely csakis abból a szögből vált láthatóvá számunkra. Minden egyes történet új, más oldaláról közelíti meg a kérdést. Tíz, egymástól különböző szemszögből tekintünk majd a születés előtti élettervezésre, és ezáltal sokkal jobban és teljesebben megértjük majd, mintha csak egy vagy két példával illusztrálnám, vagy esetleg tisztán elméleti úton közelíteném meg a kérdést.

Nagyon kérem önöket: ne az értelmükkel, hanem a szívükkel olvassanak! A szív tudása magasabb rendű tudás, mint az értelemé. Az intellektuális, elemző megközelítés ebben az esetben nem célravezető. Ezeket a történeteket *érezni* kell. Akkor, amikor halhatatlan szellemként megterveztük jelenlegi életünket, nem sokat törődünk azzal, amit majd az eszünkkel tudunk. Az érzelmekre voltunk kíváncsiak, amelyeket fizikai létünk szintjén meg tapasztalhatunk. Az élet nagy kihívásai hatékony eszközök – alkalmasak arra, hogy érzelmeket váltsanak ki bennünk, érzelmeket, amelyek nélkül a lélek sohasem volna képes megismerni önmagát. Ezeket az érzelmeket az eszünkkel nem tudjuk igazán felfogni, sőt, azt is mondhatnánk, hogy e tekintetben agyunk inkább akadályoz minket. Az élet sok szempontból állandó utazás a fejtől a szívig. Életünk kihívásait azért tervezzük meg előre, hogy megkönnyítsük ezt az utazást, hogy megnyissuk a szívünket, és még inkább megbecsüljük a benne rejlő értékeket.

A kulcsszó, amely a szív ajtaját megnyitja, az empátia. Segítségével megértjük majd e történeteket és spirituális tartalmukat. Ehhez azonban bátorságra lesz szükségük, éppen úgy, ahogyan e könyv szereplői is bátrak voltak akkor, amikor életük kihívásait eltervezték, és akkor is, amikor beleegyeztek abba, hogy tapasztalataikat megosszák önökkel. Hiszek az empátia gyógyító erejében. Ha gyógyulást keresnek, meglesz a bátorságuk jutalma!

Ebben a fejezetben olyan dolgokról olvashatnak majd, amelyekre szükségük lesz ahhoz, hogy a történetek metafizikai vonatkozásait megértsék. Amennyiben valaki járatlan a metafizikában, néhány gondolatot talán éppoly elképesztőnek fog találni, mint jómagam, amikor először találkoztam velük. Kérem, legyenek türelmesek. Ezek a gondolatok értelmet és érvényességet nyernek a történetekben, amelyeket olvasni fognak, és még inkább akkor, amikor szembekerülve életük kihívásaival, önök is alkalmaz-

zák majd őket. A fejezet továbbá azon hasonlóságok áttekintését is tartalmazza, amelyeket interjúalanyaim életerveiben felfedeztem, keretbe foglalva ezáltal a tudást, amellyel valamennyien rendelkeznek.

Miért öltünk testet

A születés előtt életünket messzemenően és részletesen eltervezzük. De nemcsak a ránk váró próbatételekről határozunk. Kiválasztjuk a szüleinket (és ők is minket), azt, hogy mikor és hol öltünk testet, milyen iskolákat végezzünk, milyen otthonokban lakjunk, kikkel ismerkedjünk meg, és mivel milyen kapcsolatban legyünk. Ugye előfordult már önökkel, hogy életükben először találkoztak valakivel, mégis úgy érezték, hogy az illető régi ismerősük? Valószínűleg nem is tévedtek. Az a személy minden bizonnyal szerepelt a születés előtti életervükben. Olyankor, amikor egy hely, egy név, egy kép vagy akár egy mondat furcsán ismerősnek tűnik számunkra, holott először látjuk vagy halljuk, gyakran az történik, hogy halványan és bizonytalanul, de visszaemlékszünk azokra a megbeszélésekre, amelyeket testet öltésünk előtt folytattunk. Ezen megbeszélések során nemegyszer eljövendő nevünket használjuk, és majdani fizikai megjelenésünket öltjük magunkra, mert ez később segítségünkre lesz abban, hogy a fizikai testben is felismerjük egymást. A *déjà vu* jelenségről sokan úgy gondolják, hogy előző életünkből hozott emlékképekről van szó, a valóságban azonban gyakran a születés előtti életervezésre való visszaemlékezéssel van dolgunk.

Amikor megszületünk a Földön, elfeledkezünk szellemi eredetünkről. Testet öltésünk előtt tisztában vagyunk azzal, hogy ez az amnézia be fog következni – erre az állapotra utal a *fátyol mögött* kifejezés. Isteni szellemként igyekszünk megfeledkezni valódi identitásunkról, mert a visszaemlékezés mélyebb önismerethez vezet majd. Ahhoz azonban, hogy ezt elérjük, el kell hagynunk az anyagtalan szellemi világot – az öröm, a béke és a szeretet birodalmát –, mert ott nem találhatjuk meg önmagunk ellentétét, enélkül pedig lehetetlen valódi önismeretre szert tenni.

Ha akarják, képzeljenek el egy fényben úszó világot, azután gondolják meg: ha soha nem tapasztalták, hogy milyen a sötétség, honnan fogják felismerni és értékelni a fényt? Csakis a sötétség és a fény közötti ellentét az, ami elvezet a megértéshez és végső soron az emlékezéshez. A lét fizikai szintje az, amelyben megtaláljuk ezt az ellentétet, mert maga az egész fizikai

valóság a dualításra épül: fent és lent, forró és hideg, jó és rossz. A bánat az, ami rávezet az öröm ízére. A földi káosz növeli a nyugalom iránti vágyunkat. A gyűlölet miatt pedig, amellyel életünk során találkozunk, jobban megértjük a szeretet mibenlétét. Ha soha nem tapasztalnánk meg emberi létünk ezen aspektusait, hogyan ébrednénk tudatára isteni mivoltunknak?

Képzeld el, hogy ott, ahonnan származnak, a valaha megkomponált legcsodálatosabb zenét játsszák. Létezésük kezdete óta elbűvölő, gyönyörű muzsikát hallanak, egy pillanatnyi szünet nélkül, soha mást. Egy napon rájönnek, hogy mivel mindig is hallották, soha nem *hallgatták meg* úgy igazán. Vagyis nem tudták valóban megismerni, éppen azért, mert soha semmi mást nem hallottak. Ha elhatároznák, hogy márpedig meg fogják ismerni, hogyan fognának hozzá a dologhoz?

Járható út volna, mondjuk, elmenni egy olyan helyre, ahol az otthoni zene helyett valami fülhasogatót, valami diszharmonikusot hallunk, vagy egyszerűen csak egy másfajta muzsikát. Éppen ez az ellentét ébresztene rá arra, hogy milyen szép volt az otthoni zene.

Egy másik út volna, ha olyan helyet keresnénk, ahol az Otthon zenéjének nyomát sem találjuk, de emlékezetből újraalkotnánk azt, és komponálás közben tanulnánk meg teljes szépségében értékelni.

Létezik egy harmadik, az eddigieknél nehezebb, de ugyanakkor sokkal többet ígérő út is. Lassan rájövünk, hogy valódi tudásra akkor teszünk szert, ha olyan helyre megyünk, ahol a mi otthoni zenénket nem ismerik, s ott újra megalkotjuk, *de csak azután, miután már elfelejtettük, hogyan is hangzott.* Az Otthon szépséges szimfóniáinak felidézése és újrakomponálása olyan élmény, amelynek során valóban, teljes mélységében megértjük a muzsika szépségét, gazdagságát és nagyságát.

Ezért aztán bátran úgy döntünk, hogy ezen a harmadik úton indulunk el, abba a világba, ahol a hallott zenéről azt hisszük, hogy az egyetlen létező zene, csak azért, mert nem emlékszünk másra. Egyes darabok szépek, mások rémesen disszonánsak. De éppen ez utóbbiak azok, amelyek nyomán megszületik bennünk a vágy és végső soron az elhatározás, hogy megalkossuk a magunk zenéjét.

Hamarosan komponálni kezdünk. Az elején elragadnak minket új világunk harsogó hangjai. Később azonban, amint egyre jobban elfordulunk a zajos világtól, és a szívünkben felcsendülő melódiákra figyelünk, mind szebb és szebb zenét alkotunk. Végül mesterművet hozunk létre, és mire

elkészülünk, már tudjuk: alkotásunk *ugyanaz a muzsika*, amelyet Otthon hallottunk. És ez még nem minden! Rá fogunk jönni, hogy *mi magunk vagyunk az a muzsika*. Nem rajtunk kívül zengett, hanem bennünk. És azáltal, hogy egy új helyen ismét megalkottuk önmagunkat, valódi önismeretre tettünk szert, ami nem lett volna lehetséges, ha nem hagyjuk el eredeti Otthonunkat.

Ez az az élmény, amely után szellemünk sóvárog. A szellem az Isteni egy szikrája, a személyiség pedig – vagyis az emberi lény – ezen isteni energiának egy kis, fizikai testet öltött része. Maga a személyiség két részből áll: időleges, csak a fizikai létre korlátozódó jellemvonásokból, és egy örök részből, amely a halál után újra egyesül a világszellemmel. A szellem sokkal nagyobb, mint bármelyik személyiség, de számára egyformán kedves és fontos mindegyik.

Fontos tudni, hogy a személyiség szabad akarattal rendelkezik – elfogadhatja, vagy elutasíthatja az élet kihívásait. A földi létezés szintjén a személyiség vagy betölti előre megírt sorsát, vagy eltér attól. Jogunk van választani a haragot és a keserűséget, vagy a szeretetet és az együttérzést. Attól kezdve, hogy tudjuk, életünk kihívásait mi magunk terveztük meg, könnyebb lesz választani, hiszen világosabban látjuk majd, mit kell tennünk.

Amíg fizikai testünkben élünk, szellemünk a lelkünkön keresztül, érzelmeink útján kommunikál velünk. Az öröm, a nyugalom, a vidámság azt jelzik, hogy gondolataink és cselekedeteink összhangban vannak valódi természetünkkel és szeretni tudó szellemünkkel. A félelem és a gyötrő kétértelműségek viszont éppen az ellenkezőjére utalnak. Testünk mint rendkívül érzékeny energiaadó-vevő készülék, az érzelmeinken keresztül közli velünk, hogy az a mód, ahogyan éppen megnyilvánulunk, megfelel-e, vagy sem valódi, magasabb énünknek.

Miért tervezzük meg a kihívásokat?

Az életerv azért készül, hogy megtapasztaljuk, kik nem vagyunk, mielőtt visszaemlékeznénk valódi énünkre. Vagyis földi életünk során, mielőtt újra megalkotnánk az Otthon szimfóniáját, felkutatjuk a disszonáns hangokat. Ez akkor vált számomra világossá, amikor a könyv megírásához szükséges kutatómunkát végeztem. Az olyan életervekre gondolok, amelyek az „ellentéteken keresztül való tanulás” mintáját követték.

Például egy mélyen együtt érző lélek, amely ilyen vonatkozásban szeretné megismerni önmagát, úgy dönthet, hogy nagyon rossz családi körülmények közé fog születni. Mivel a családjától egy csöppnyi együttérzést sem kap, jobban fogja értékelni a szánalom és a részvét érzését. Valaminek az értelmére és az értékére leginkább annak hiánya tanít meg minket. Mivel a példánkban szereplő illető az őt körülvevő világban nem találja ezeket az érzelmeket, befelé fordul, és előbb-utóbb emlékezni fog önmagára, mint együtt érző lélekre. A külvilág ridegsége és az ő belső melegsége közötti ellentét hozzásegíti ahhoz, hogy jobban megértse az együttérzés mibenlétét, tehát végső soron önmagát. A lélek szemszögéből nézve az a fájdalom, amivel ennek megtanulása jár, átmeneti és rövid, míg a megszerzett bölcsesség szó szerint örök életű. A könyvemben közölt valamennyi történetben jelen van az ellentéteken keresztül történő tanulás motívuma.

Életünk kihívásaival folytatott harcunkban nagy segítségünkre lehet, ha nem feledkezünk meg arról, kik is vagyunk valójában: fenséges, egyedi, halhatatlan szellemek. Azok, akik csakis fizikai testként tartják számon önmagukat, rettenetesen szenvednek majd, ha a testüket valamilyen komoly sérülés éri. Mások viszont könnyen túllépnek egy hasonló testi sérülésen, mert tudják, hogy ők elsősorban a szellem megtestesülései. A kihívások arra készítetnek, hogy visszaemlékezzünk eredendő szellemi mivoltunkra, így a szenvedést hordozó élmény maga fogja majd enyhíteni nyomorúságunkat. Pusztán az a tény persze, hogy önmagunkról alkotott felfogásunkat testi mivoltunktól függetleníve, személyiségünkől elszakadva kitégítjük szellemi valónkra, még nem feltétlenül fogja csökkenteni fájdalmunkat, de bizonyosan könnyebbé teszi annak elviselését. Ez az önmagunkra ébredés egyszerre célja és haszna az életünkben megtapasztalt próbatételeknek. Felpezsdíti bennünk az élet iránti szeretetünket, azt a szenvedélyt, amelyet

testet öltésünk előtt éreztünk. Ez pedig már önmagában is okot ad az ünneplésre.

Ez a felébredés, vagy bármely más, a kihívásokra adott pozitív válaszuk olyan „energiapályák” kiépüléséhez vezet, amely mások számára is megkönnyíti a szembesülést életük nehézségeivel, vagy éppenséggel begyógyítja sebeiket. Ez az elképzelés abból a tételből következik, miszerint az energia szintjén valamennyien kapcsolatban állunk, és hatással vagyunk egymásra. A könyvbeli történetek azt sugallják, hogy mindenki volt már másokra olyan hatással, amely messze nagyobb volt annál, mint amit elképzeltünk. Azon képességünk, hogy erőteljes hatást tudunk gyakorolni a világra, egyszerre csodálatos lehetőség és komoly felelősség.

Valamennyien beletartozunk világunk rezgéstartományába. Ha életfeladatunk teljesítése közben saját rezgésszintünket feljebb tornázzuk, azzal az egész világ rezgésszintjét is megemeljük. Hasonló ez ahhoz, mint amikor egy pohár vízbe egyetlen csepp festéket cseppentünk, s attól az egésznek megváltozik a színe. Ugyanígy minden egyes ember hatással van az egész emberiségre. Élünk bár magányosan, egy hegy tetején, a bennünk megszülető öröm sajátos hullámhosszokon szétterjed a világban, és mások számára is megkönnyíti, hogy jól érezzék magukat. A béke érzése szívünkben olyan rezgéseket kelt, amelyek véget vetnek a háborúknak. Ha szeretünk, mások számára is könnyebbé tesszük, hogy szeressenek, akár ismerjük őket, akár soha nem fogunk találkozni velük. Ezért elmondhatjuk: az, hogy kik vagyunk valójában, sokkal fontosabb, mint az, hogy mit teszünk.

A hetedik fejezetben megismerkedhetnek majd Christinával és szellemi vezetőjével, Cassandrával, aki a következőképpen beszélt az energiapályákról:

„Amikor az ember elfogadja élete egy bizonyos kihívását, gyógyító energiákat kap azoktól, akik azon már sikeresen túljutottak. A fény ösvénye együttérzéssel és gyógyító szeretettel van kiköveztve, ez pedig megemeli a sorstársai nyomdokában járó ember rezgésszintjét.

A feladatok teljesítése és az abból fakadó gyógyulás megnöveli az auráját azoknak, akik kiállták a próbát. Mi, akik körülöttük élünk, láthatjuk, hogy az ilyen emberek tele vannak hittel és reménységgel. Még ha nem is feltétlenül ugyanazon mentek keresztül, mint mi, gyógyító frekvenciáik lélekben akkor is támogatnak minket, feltéve, hogy készek vagyunk befo-

gadni azokat. S ha fizikai testünk mindettől nem is változik meg látványosan, vagy földi értelemben véve nem gyógyulunk meg, lelkünk akkor is új magasságokba emelkedik.

A szenvedés hatalmas ajándék mind a küzdelmét vívó lélek, mind pedig azok számára, akiknek megadatott, hogy elkísérjék őt a gyógyulás útján. Minden szenvedésnek megvannak a maga sajátos rezgései, amelyek megjelennek mindazok szemében, szívében és tudatában, akik átérték azt. Egy titokzatos, ugyanakkor nagyon is e világi nyelvről beszélek, a szenvedés nyelvéről. Próbálják megérteni, higgyenek szavának, s nyújtsanak szeretetet és együttérzést minden rászorulóknak. A gyógyulást apró, de tudatos tettek és sok kedvesség hozzák meg. A szép és irgalmas gondolatokat ki lehet vetíteni, és a messzi távolból is felfoghatják őket azok, akiknek hasznukra válnak.”

Kisugárzó energiánk nemcsak ezt a dimenziót tölti be, hanem más dimenziókat is. Találnak is majd utalást „magasabb” és „alacsonyabb” dimenziókra. A *magasabb* azonban nem jelent feltétlenül jobbat, ahogy az *alacsonyabb* sem rosszabbat. Ezek az elnevezések egyszerűen csak a frekvenciatartományra vonatkoznak. A magasabb dimenziók a miénknél gyorsabban rezegnek, ezért nem fizikai természetűek, viszont átfedik és magukba foglalják az alacsonyabbakat. Röviden: minden összetartozik, egy egységet alkot. Ebből kifolyólag a mi személyes rezonanciánk – akár a szeretet, akár a félelem gerjeszti – szüntelenül sugárzik belőlünk kifelé, és hatást gyakorol mind a szellemi világ lényeire, mind pedig a többi emberre, olyanokra is, akik „máshol”, látszólag tőlünk távol élnek.

Amikor majd a történeteket olvassák, ne feledkezzenek meg arról, hogy a nyelv eszközei és lehetőségei végesek. Időnként például szó lesz olyan emberekről, akik a szellemvilágból „szállnak alá”, amikor inkarnálódnak, és oda „térnek vissza” a test halála után. Az ilyen és ezekhez hasonló kifejezések azonban nem helyváltoztatásra, hanem az érzékelésben bekövetkező változásokra utalnak, tehát nem a dimenziók közötti határokat jelölik. A testet öltéssel nem szakadunk el a szó szoros értelmében a mi örök Hazánktól, csak korlátok közé szorul azon képességünk, amelynek segítségével a nem fizikai természetű dolgokat érzékelni tudnánk. A halál aztán fellebbenti a fátylat, amely életünkben elrejtette előlünk a nem fizikai valóságot.

Az *egység* és az *elkülönülés* fogalmai fontosak, ha valóban meg akarjuk érteni, miért döntünk életünk kihívásainak megtapasztalása mellett. Szel-

lemként tökéletesen tisztában vagyunk azzal, hogy eltéphetetlen kötelékek fűznek minden más létezőhöz. Tudjuk, hogy valamennyien egyek vagyunk a teremtésben, s hogy valódi természetünk maga az együttérzés és az empátia. Rendelkezünk ugyan saját személyiségjegyekkel, de nem érezzük a különbséget önmagunk és a többi individuum között. Az emberi agy ezt paradoxonként értékeli, mert csupán az elkülönülés illúzióját bírja felfogni. Amikor szellemként elhatározzuk, hogy energiáink egy részét emberi testbe öltöztetjük, szándékosan szűkítjük le felfogóképességünket a test szintjére, így nem érzékeljük többé az említett egységet. Az a tény, hogy érzékelőképességünk skáláját szűkíteni tudjuk, lehetővé teszi, hogy előre eltervezett életünkben lejátszunk a számunkra megírt szerepet, ezáltal különböző kihívásokat teremtve másoknak is. Reméljük, hogy a szeretet szavával válaszolunk majd a próbatételekre, és ha ez csakugyan sikerül, fizikai létünk elmúltával úgy térünk majd vissza a szellemi létbe, hogy a korábbiánál sokkal mélyebben és igazabban értjük az együttérzés, az empátia és az egység mibenlétét.

Amint az a történetekből is kiderül, életünk kihívásait bizonyos célok elérésének az érdekében tervezzük meg. Az egyik gyakori cél a gyógyulás, különösképpen az előző életekből hátramaradt „negatív” energiákból való energiák oldása. Vegyünk példának okáért egy olyan személyt, akit egyik megtestesülésében félelmek gyötörtek. Ezek negatív energiáiból a halál után is megőrződik valami, különösen akkor, ha az illető súlyos félelmek közepette hunyt el. A félelem alacsony frekvenciájú érzését a szellem nem viheti magával magas frekvenciájú birodalmába, bizonyos energiamaradványok azonban mégis eljuthatnak oda. Az én érzékeli ezt a pangó energiát, és éppen ez készíti arra, hogy olyan életet tervezzen magának, amelyben a szeretet kifejezésre juttatása által megszabadulhat a félelmeitől.

Kihívásokat tervezhetünk azért is, hogy karmánkat egyensúlyban tartssuk. A karmáról időnként úgy beszélnek, mint kozmikus adósságról, de úgy is leírható, mint egy másik személlyel kapcsolatos, kiegyensúlyozatlan energia. Mindazokkal, akikkel hajdan egy csoportéhoz tartoztunk, általában most is karmikus viszonyban állunk – olyanokkal, akik szellemi fejlődésük nagyjából azonos szintjén tartanak, és akikkel már több életet megosztottunk. Előző életeinkben lehattunk férje, felesége, lánya, fia, testvére, anyja, apja, szeretett barátja vagy halálos ellensége ugyanazoknak a szellemeknek. (Egy apuka igaz története jut erről eszembe, aki mesét olvasott a

kislányának, majd amikor befejezte, a lánya rámosolygott, és azt mondta neki: „Emlékszel, amikor a kisfiam voltál, és én az anyukád voltam, én is olvastam neked mesét lefekvés előtt!”)

Tegyük fel, hogy a karmikus csoport egyik tagja valamelyik életidejében hosszú évekig ápolt valakit. Újabb megtestesülése előtt olyan életet tervezhet magának, amelyben ezúttal ő játssza a beteg szerepét, az a szellem pedig, amelyet testi mivoltában egykor gondozott, most felajánlhatja, hogy ő fogja ápolni, és ezzel ismét helyrebillen az egyensúly. Persze miután testet öltöttek, erre egyikük sem fog emlékezni. A gondozó tehernek, sőt, akár előző életében elkövetett bűneiért rá kirótt büntetésnek fogja érezni a feladatát. Pedig erről szó sincs, egyszerűen csak a karmát kellett ismét egyensúlyba állítani. Mivel szerepeinket mi magunk tervezzük el, nem lehetünk áldozatok. Nincs kit hibáztatni, sőt, maga a vád mint olyan sem létezik. Az univerzum nem büntet minket azért, hogy „rossz” dolgok történnek velünk. Akárcsak a gravitáció, a karma is semleges, személytelen törvény, amely a világot mozgatja. Amikor megbotlunk és elesünk, eszünkbe sem jut a gravitációt hibáztatni, még kevésbé az, hogy büntetne minket. Ha tudatosítjuk magunkban, hogy a karma is éppen így működik, életünk kihívásait nem fogjuk többé büntetésnek érezni, és magunkra sem tekintünk úgy, mint áldozatokra. Ehelyett lassan megértjük, hogy mi is az, amit meg akartunk tanulni, és onnantól fogva megbecsüljük életünk kihívásait, mert tudjuk, hogy azok fejlődésünket szolgálják.

Ha megértjük a karmát, nem fogjuk többé elítélni azokat, akik valamilyen nagy traumán mennek keresztül, például hajléktalanok vagy éppen drogfüggők. Ezek az emberek általában annak megfelelően élnek, ahogyan születésük előtt eltervezték, így hozva egyensúlyi helyzetbe elmúlt életeik energiáit. Emberi mivoltukban az életük ugyan „hiábavaló”, a szellem szemszögéből nézve azonban sikeres lehet.

A legtöbb ember élettervének középpontjában mások szolgálata áll, mert ez felel meg leginkább valódi lényegünknek és örökkévaló szellemünknek. Szellemi lényekként tisztában vagyunk az egység fogalmával, a szolgálatot az élet legfontosabb céljának tekintjük, az erre adódó alkalmakat pedig áldásnak. Sok, karmikus adósságát törleszteni igyekvő személy, aki látszólag harcban áll az étellel, valójában szolgálatot teljesít. Például dönthet úgy valaki, hogy alkoholistá lesz azért, hogy mások kifejezhessék együttérzésüket, és ezáltal jobban megismerjék önmagukat. A társadalom keményen elítéli

az alkoholistákat és a többieket is, akik pedig éppen azzal az élménnyel ajándékoznak meg minket, amelyet kerestünk. Bárcsak sokan tudnák ezt!

A *fénymunkás* olyan valaki, akinek az életterve különösképpen szolgáltatóorientált. Széles értelemben véve a kifejezés mindazokra ráillik, akik mások megsegítésére teszik fel életüket. Ezek az emberek nem feltétlenül terveztek nagy kihívásokat az életükbe, de ha mégis, akkor azzal a céllal tették, hogy azokat legyőzve az egész társadalmat szolgálhassák. Ez az életterv nem jobb és nem rosszabb a többinél. Az igazság az, hogy mivel valamennyien nagyszámú inkarnációt tervezünk, előbb vagy utóbb valamennyien eljátszunk ezt a szerepet.

Életünk próbatételeit természetesen főleg a saját, személyes fejlődésünk érdekében tervezzük el. Bár két megtestesülés közt szellemileg sok minden tudatosul bennünk, ezek a leckék azonban a fizikai létben konkretizálódnak, és ivódnak belénk végérvényesen. A szellemi szinten történő tanulás olyan, mint az, amit a földi osztálytermekben végzünk: elméleti tudást adó. Szerzett ismereteinket a Földön fogjuk tudni élesben alkalmazni, ellenőrizni és elmélyíteni, miáltal újabb értékes tapasztalatokhoz jutunk.

Végso soron – függetlenül a megtervezett kihívások természetétől – minden általam tanulmányozott életterv a szereteten alapult. Minden testet öltött lény szeretetet akart adni és kapni, ingyen és feltétlen szeretetet, még azokban az esetekben is, amelyekben az illető szellemi szinten beleegyezett abba, hogy „negatív” szereplő legyen azért, hogy ezzel elősegítse másvalaki fejlődését. Sokakat az a vágy motivált a leszületésre, hogy megtapasztalják, milyen dolog szeretni önmagukat. Az igazság az, hogy mi magunk vagyunk a szeretet. Ezt a kijelentésemet pedig nemcsak a kutatómunkám alapján teszem, hiszen az élményt – amint azt az előszóban leírtam – volt szerencsém személyesen is átélni. Az élet kihívásai lehetőséget adnak nekünk arra, hogy kifejezhessük a szeretetet, és ezáltal jobban megismerjük önmagunkat. A szeretetnek sokféle arca van: empátia, megbocsátás, türelem, az ítélezés hiánya, bátorság, kiegyensúlyozottság, elfogadás, bizalom. Önmagunkat mint szeretetet kifejezhetjük továbbá józan belátás, derű, hit, akarat, hála, alázat és még számos más erény formájában is. A születés előtti élettervkészítés alapja valójában a szeretet, ezért magam is elsősorban ezzel a témával foglalkozom ebben a könyvben.

Amint belépünk a fizikai világba, olyan szeretetté válunk, amely átmeneti jelleggel elrejtőzik önmaga elől. Mihelyt azonban vissza tudunk emlé-

kezni arra, hogy kik is vagyunk valójában, belső fényünk, a szeretet kisugárzik, és mindenkinek világítani fog.

Azt hiszem, ezért vagyunk itt valamennyien.